

Minder onvolkomen worden

door Wim Buining

'...profetieën, zij zullen afgedaan hebben; tongen, zij zullen verstommen; kennis, zij zal afgedaan hebben. Want onvolkomen is ons kennen en onvolkomen ons profeteren' (1 Cor. 13:8,9).

Het is nog maar kort geleden dat de kalender de christelijke tijdschriften noopte tot schrijven over het pinkstergebeuren. Zoals ieder jaar constateerden wij ook nu weer in verschillende bladen de wijdverbreide gedachte dat pinksterhistorie is geworden. Deze mening vonden wij o.a. vertolkt in een gedicht van de bekende schrijfster Titia Hoekstra, wat opgenomen was in het pinkster-nummer van 'Het Zoeklicht'. In het tweede couplet heet het: 'Door het huis geen felle winden, vuurtongen zult u niet vinden, dat is slechts één keer geweest op het Pinksterfeest.

Het spreken in nieuwe tongen, zoals dit op de Pinksterdag gebeurde, herhaalt zich niet meer. Zo denken talloze christenen erover. De bijbeltekst boven dit artikel wordt vaak als ondersteuning voor deze mening gebruikt. En en passant wordt dan meteen het profeteren ook maar even meegenomen als zijnde niet meer aan de orde voor onze tijd.

Spreken in tongen en profeteren zijn echter zaken die ook nu nog in talloze pinkstergemeenten als up to date worden ervaren. Hier blijken dus dingen aan de orde te zijn die de christenheid in twee partijen verdelen: voorstanders en tegenstanders van deze (en andere) Geestesgaven.

Op het eerste gezicht lijkt het inderdaad alsof de apostel Paulus zich schaart onder hen die zeggen: 'Dat was voor vroeger'. De door ons geciteerde tekst schijnt hiervoor het bewijs te leveren. Voor het gemak wordt de uitspraak van Paulus wat gemodificeerd, en men leest

dan: profetieën hebben afgedaan, tongen zijn verstomd, kennis heeft afgedaan. Toekomstige tijd wordt zomaar veranderd in voltooide tijd. Taalkundig gezien is dit een blunder, geestelijk beschouwd is het nog erger.

Het zijn niet alleen evangelische en kerkelijke christenen die deze fout maken. Dit werd ons nog eens duidelijk toen wij onlangs een gesprek hadden met een Jehova's getuige. Toen wij terecht kwamen bij het onderwerp 'spreken in tongen' en wij met vreugde getuigden dat deze gave in ruime mate ons deel is, werd ons voor de voeten geworpen: 'De bijbel zegt dat tongen zullen verstommen'. Onze wedervraag was: 'Inderdaad, maar wanneer?' Omdat er geen duidelijk antwoord kwam, gaven wij het zelf maar. Aan de hand van Gods Woord konden wij zeggen: 'Als het volmaakte komt, zal het onvolkomene (ook de tongen) afgedaan hebben (1 Cor. 13:10). Aan deze uitingen van de heilige Geest zal dan een eind gekomen zijn. Omdat ze dan niet meer nodig zijn. Het volmaakte is dan immers gekomen; de gemeente van Jezus Christus heeft dan het volle zoonschap bereikt. Let wel: dan, en niet eerder hebben de Geestesgaven afgedaan!

Zolang de gemeente nog onvolkomen is heeft zij de werkingen van Gods Geest nog hard nodig. Zij wordt erdoor gesticht, vermaanden en opgebouwd. Het zijn juist de gaven des Geestes die de gemeentelieden ieder voor zich doen uitgroeien naar de volmaaktheid. Dit laatste nu is ook al weer een onderwerp waarover heel verschillend gedacht wordt onder gelovigen. Ook hier zijn er velen die beweren: 'Dat kan niet, een mens kan nooit volmaakt worden'.

We vragen ons af waar voor zulke mensen het gezag van Gods Woord blijft. Wanneer niemand minder dan Jezus Christus zelf zegt: 'Weest gij volmaakt ge-

lijk uw hemelse Vader volmaakt is', zien wij dit als een uitspraak die niet voor tweeërlei uitleg vatbaar is. Alleen roept het wel bij ons de vraag op hoe dit te verwezenlijken valt. Dat de Heer het wil, staat als een paal boven water. Rest ons dus erachter te komen hoe wij aan deze wil van God uitvoering kunnen geven.

Heel nuchter geredeneerd, stellen we allereerst vast dat we voor ons gevoel en ons verstand hun gelijk geven die zeggen dat dit een onmogelijke zaak is. Volmaakt zijn, aan Jezus' verheven beeld gelijkvormig, dat is toch te hoog gegrepen. Bovendien horen en zien we in de praktijk dingen die ons in deze mening versterken. Het lijkt een verweg gelegen doel, een fata morgana (luchtspiegeling). Deze gedachte was de apostel Paulus ook niet onbekend, gezien zijn uitspraak: '... onvolkomen is ons kennen en onvolkomen ons profeteren'. Een nuchter en objectief oordeel van een man die machtig door God gebruikt werd.

Toch wordt vaak vergeten om hierbij meteen het volgende vers te lezen, waar staat: 'Doch, als het volmaakte komt, zal het onvolkomene afgedaan hebben' (vers 10). Paulus geeft hier dus aan *wanneer* dat onvolkomene verleden tijd zal zijn geworden: als het volmaakte komt. Hieruit concluderen wij dat thans die (onvolkomen) profetie, tongen, kennis, etc. nog niet hebben afgedaan. Integendeel, zij zullen aan ons leven met de Heer inhoud geven totdat de Heer geheel en al met ons en met de gemeente tot zijn doel is gekomen. Intussen zullen wij ernaar streven de Geestesgaven zo goed mogelijk tot hun recht te doen komen. Allereerst door de profetieën te toetsen en niet alles wat ons te pas komt zonder meer als 'van de Heer' te beschouwen. En aan de andere kant ons ook niet verzetten als de Heer door profetie duidelijk tot ons spreekt.

Ook de gave van menigerlei tongen en vertolking van tongen zal eruit moeten komen, al zal ook deze nog blijf geven onvolkomen te zijn. Het vergaren van (geestelijke) kennis, ook dat zal niet veronachtzaamd worden. Kortgezegd: de gemeente van Jezus Christus dient zich uit te strekken naar alle gaven van de heilige Geest; ieder gemeentelid streve naar de hoogste gaven (1 Cor. 12:31). Opdat de gemeente hogerop kome.

Een ontwikkelingsproces

We willen ons hier nu verder bezighouden met het persoonlijke leven van de christen, omdat daar de volmaaktheid der gemeente begint. Ieder waarachtig gelovige dient zich derhalve uit te strekken naar het volle zoonschap, 'de mens Gods, volkomen, tot alle goed werk vol-

komen toegerust' (2 Tim. 3:17).

Zoals gezegd, er zijn vele gelovigen die hier niet aan willen; het gaat hen gewoon te hoog. Daarnaast zijn er mensen die belijden dat zij erin geloven; zij zijn 'van het volle evangelie'. En toch zien wij ook in deze categorie sommigen die Gods wil met de mens belijden, maar diep in hun hart twijfelen. Doordat zij in hun eigen leven en in dat van anderen geregeld merken dat ze er nog lang niet zijn. Ze willen positief geloven en belijden daarom de waarheid Gods, maar ze zien geen kans het in de praktijk waar te maken. Volmaakt zijn — het is me nogal wat!

Speciaal voor hen willen we hier wat bevestigingen aandragen. En we doen dit met behulp van de apostel Paulus, die in de verzen 11 en 12 van het hierboven geciteerde bijbelhoofdstuk het natuurlijke leven als illustratie aanhaalt. Hij schrijft: 'Toen ik een kind was, sprak ik als een kind, voelde ik als een kind, overlegde ik als een kind. Nu ik een man ben geworden, heb ik afgelegd wat kinderlijk was'. Het is niet zomaar dat de apostel deze gedachte poneert. Daar zit een wijze bedoeling achter. Paulus trekt een vergelijking tussen het heden, waarin hij een volwassen man is, en de tijd dat hij vroeger nog als kind leefde. Hij stelt dat hij, nu hij een man is geworden, afgelegd heeft wat kinderlijk is.

Maar nu de vraag: is dit 'afleggen' in één enkele keer gebeurd? Ging Paulus op zekere avond als kleuter naar bed en stond hij de andere morgen als een volwassen man op? Nee, dit is een dwaze veronderstelling. In het natuurlijke leven hebben wij immers te maken met een groeiproces; daar weten wij allemaal van. Wij allen die volwassen zijn hebben dit proces doorgemaakt.

Welnu, dit is een afschaduw van het geestelijke leven. Zo, en niet anders gebeurt het ook bij het geestelijk volwassen worden. 'Wij groeien, ons aan de waarheid houdende, in liefde, in elk opzicht naar Hem toe, die het hoofd is, Christus' (Ef. 4:15). Let wel: *in elk opzicht* naar Hem toegroeien, niets uitgezonderd dus! Opnieuw een bewijs dat het hier gaat over 'gelijk zijn aan Jezus'. Het is dus niet: bij Jezus' wederkomst opeens als bij toverslag veranderd worden van een 'hinkend, zinkend' gelovige tot een heilig en rein kind van God. Nee, gaandeweg groeien wij daar naartoe.

Onvolkomen ons kennen en handelen? Nu nog wel ja, maar dit gaat steeds minder worden. Minder onvolkomen worden wij. Wanneer wij deze zaak zo stellen, is zij te vatten. Minder onvolkomen, dat valt te realiseren. Welnu, laten we ons daar dan al vast maar op richten. Iedere keer een facet van ons leven claimen om gezuiverd te worden en zo gaandeweg

steeds verder. Totdat heel ons levenshuis op orde is.

Wanneer Paulus in genoemd hoofdstuk terugblijkt op zijn kinderjaren doet dit ons denken aan onze eigen jeugd. Wij zaten op school, waar van ons verwacht werd dat wij de lessen zouden volgen. Opdat wij er wijzer van zouden worden. De tijd kwam dat er proefwerk gemaakt moest worden, waarna de leraar dit ging corrigeren. Wie verwacht nu dat deze man dit deed in de veronderstelling dat hij geen enkele fout zou vinden. Nee natuurlijk niet, van tevoren wist hij al dat in dat werk fouten zouden zitten. Zowel bij ons als bij de andere leerlingen. De ene bleek verder te zijn dan de andere, maar bij niemand was het feilloos. Onvolkomen was het.

Wat te denken van een leraar die woeënd zou worden wanneer de leerlingen het bestonden om fouten te maken. Dat zou toch onlogisch zijn; een leerling wordt geacht onvolkomen te zijn in zijn ontwikkeling. Wanneer zo'n kind alleen maar tieners zou behalen, kon het beter voor de klas gaan staan. Dan was het er immers al.

Is het in het geestelijke leven eigenlijk niet precies hetzelfde? Ook daar krijgen we tentamens en examens. En ook dat verloopt nog niet altijd even vlekkeloos. Als wij echter maar van onze fouten willen leren, komen we verder. Dan worden we steeds minder onvolkomen; de ruwe kanten aan de steen worden geleidelijk bijgeslepen. En onze grote Leraar heeft geduld; Hij staat niet met een stok achter de deur.

Wie leert mag fouten maken — alleen niet steeds dezelfde. Als het goed is zullen de onvolmaaktheden in de gemeente en in ons persoonlijke leven steeds minder worden. Kunnen we daar geloof voor opbrengen? Nu dan, laten we dit geloof dan omzetten in daden. Waarbij we voor ogen houden dat 'minder onvolkomen' hetzelfde is als 'meer volkomen'. Of niet soms?

Rechtvaardige daden

Geestelijk gezien bevinden wij ons in een groeiproces. Onder ons bevinden zich zogezegd (geestelijke) baby's, peuters, kleuters, jonge kinderen, pubers en opgroeiende jongemannen en dito vrouwen, allen op weg naar de geestelijke volwassenheid. En we mogen daarbij weten dat onze hemelse Vader, die ons in Jezus Christus tot nieuw leven verwekt heeft, in liefde op ons neerziet. Hij jaagt ons niet op, maar verlost ons door zijn Geest om steeds hoger op te klimmen. Hij verlustigt Zich erin wanneer Hij ziet hoe wij gaandeweg vorderingen maken op de hoge weg.

Laten wij bedenken dat in iedere verzoeking en beproeving een kans ligt om te falen, doch ook een mogelijkheid om te overwinnen! En: iedere overwinning betekent een stap voorwaarts. Ieder stukje overwonnen onvolkomenheid is een parel in de kroon der volmaaktheid. De bijbel leert ons dat de gemeente — de vrouw des Lams — gegeven is zich te kleden met blinkend en smetteloos fijn linnen (zie Openb. 19:8). En er staat ook waaruit die smetteloze (volmaakte) kleding bestaat: 'dit fijne linnen zijn de *rechtvaardige daden* der heiligen'.

Wie blijft volhouden dat hij alleen maar onrechtvaardige daden kan voortbrengen belijdt hiermee dat voor zover het van hem afhangt de gemeente straks naakt en kaal voor God gesteld zal worden op de bruiloft des Lams. Zo iemand blijft door de leugenachtige influisteringen van de satan werkeloos toezien hoe anderen bezig zijn dit 'fijne linnen' te weven.

Rechtvaardige daden voortbrengen, de Heer verlangt het van ons. En Hij geeft ons er de toerusting voor. Gods Geest die in ons werkt, is bij machte oncindig veel meer te doen dan wij bidden of beseffen (zie Ef. 3:20).

Laten wij, zolang wij nog met onvolkomenheid te maken hebben, dankbaar gebruik maken van hetgeen de Heer ons door zijn Geest wil toebedelen. Profetie, tongen, kennis, krachten, en al die andere Geestesgaven, ze zullen eenmaal afgedaan hebben. Als het volmaakte gekomen is. Tot zolang zullen wij ons er ijverig naar uitstrekken, er winst mee doen. Waarbij eenmaal werkelijkheid zal zijn wat wij nu nog moeten geloven, namelijk dat de Gemeente vóór de Heer geplaatst zal worden 'zonder vlek of rimpel, heilig en onbesmet' (Ef. 5:27). Niet als bij toverslag bereikt, maar door de kracht van de heilige Geest daar naartoe geleid en gegroeid!

God zij geprezen voor dit heerlijke perspectief!